

11. Уголовный кодекс Голландии / науч. ред. Б. В. Волженкин: пер. с англ. И. В. Мироновой. – 2-е изд. – СПб. : Изд-во «Юрид. центр Пресс», 2001. – 510 с.

12. Уголовный кодекс Республики Польша / науч. ред. канд. юрид. наук, доц. А. И. Лукашов, докт. юрид. наук, проф. Н.Ф.Кузнецова; вступ. ст.: канд. юрид. наук, доц. А. И. Лукашова, канд. юрид. наук, проф. Э. А. Саркисовой; перевод с польского Д. А. Бариллович. – СПб.: Издательство «Юридический центр Пресс», 2001. – 234 с.

УДК 34.56

ЧИ Є ДОЦІЛЬНИМ УВЕДЕННЯ ПОНЯТТЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОСТУПКА У КРИМІНАЛЬНИЙ ЗАКОН?

Саакян Микола Балабекович,
доктор юридичних наук, професор,
т.в.о. начальника кафедри оперативно-розшукової діяльності
(Одеський державний університет внутрішніх справ,
м. Одеса, Україна)

Розглянуто проблемні питання та доцільність введення кримінального проступка у діючий кримінальний закон в світлі головних напрямів формування кримінальної юстиції в Україні.

Ключові слова: проступок, злочин. Категорія, кримінальна політика.

ЦЕЛЕСООБРАЗНО ЛИ ВВЕДЕНИЕ ПОНЯТИЯ УГОЛОВНОГО ПРОСТУПКА В УГОЛОВНЫЙ ЗАКОН?

Саакян Николай Балабекович,
доктор юридических наук, профессор,
в.и.о. начальника кафедры оперативно-розыскной деятельности
(Одесский государственный университет внутренних дел,
г. Одесса, Украина)

Рассмотрены проблемные вопросы и целесообразность введения уголовного проступка в действующий уголовный закон в свете основных направлений формирования уголовной юстиции в Украине.

Ключевые слова: проступок, преступление, категория, уголовная политика.

IS IT APPROPRIATE TO INTRODUCE THE CONCEPT OF A CRIMINAL OFFENSE IN THE CRIMINAL LAW?

Sahakyan Nikolai Balabekovich,
Doctor of Law, Professor,
Acting Head of the Department of operational and investigative activities
(Odessa State University of Internal Affairs,
Odessa, Ukraine)

Considered problematic issues and the feasibility of introducing a criminal offense of Criminal Law in the light of the basic directions of formation of criminal justice in Ukraine.

Keywords: offense, offense category, criminal policy.

У листопаді 2012 року набрав чинності новий Кримінальний процесуальний кодекс, який передбачає кримінальне провадження за кримінальним проступком. Питання вводу у кримінальний кодекс кримінального проступку має свою історію. Ще в проекті Основ кримінального законодавства СРСР 1991 року в ст. 9 використовувався термін «кримінальний проступок». У 1997 році впровадження кримінального проступка обговорювалось в проекті КК України, підготовленому за завданням Комісії Верховної Ради України. Подальша робота з реформування кримінального та адміністративного законодавства відбувалась у рамках Концепції реформування кримінальної юстиції України, яка була затверджена Указом Президента України від 8 квітня 2008 року. Саме в цієї Концепції пропонувалось з метою гуманізації кримінального законодавства трансформувати в кримінальні проступки певні злочини невеликої тяжкості та передбачені чинним КУпАП діяння, які мають судову юрисдикцію і не є управлінськими (адміністративними) за своєю суттю.

Проект закону України «Про внесення змін до кримінального кодексу України щодо введення інституту кримінальних проступків», який внесений 2012 року до Верховної Ради України, вже у грудні того ж року був відкликаний у зв'язку з негативним висновком Головного науково-експертного управління. Слід зауважити, що в разі підтримки зазначеного проекту у Кримінальному кодексі України з'явилося б більш 80 складів кримінальних проступків за рахунок певних складів злочинів (менш тяжких) з кримінального кодексу і статей КУпАП, які мають судову юрисдикцію і не є управлінськими (адміністративними) за своєю суттю. Отже за скромним підрахунком численність менш тяжких злочинів КК України складає майже третину його статей. У КУпАП ці норми, пов'язані з порушеннями порядку ведення передвиборчої агітації (ст. 212-9), агітація у день проведення референдуму (ст. 212-10) тощо.

До критеріїв відмежування кримінального проступка від суміжних категорій (злочини, адміністративний чи дисциплінарний проступок) можна віднести:

- відсутність великої суспільної небезпеки (значний рівень – це кримінальний проступок; соціально-суспільний-адміністративний проступок);
- ступінь завданої шкоди суспільним відносинам (тяжкість наслідків);
- вид об'єкта правопорушення (у складах адміністративних проступків, де відносини, які охороняються, не належать до сфери державного управління);
- суб'єкт юрисдикції (суб'єкти адміністративної юрисдикції є органи виконавчої влади; кримінальні проступки розглядаються у суді);
- тяжкість та вид стягнень, тобто виправні роботи, конфіскація, арешт – це заходи впливу, які застосовуються до кримінальних проступків.

Прийняття Закону про кримінальні проступки потягне за собою певні зміни не тільки у КК, але й в адміністративному законодавстві, в його структурі і змісту.

А зараз по суті про «кримінальний проступок» в рамках значущих аспектів.

1. Історико-правовий аспект категорії злочин та кримінального проступка. На всіх етапах розвитку нашого суспільства вчинялися злочини, але дана категорія є історично мінливою, на яку впливають різні економічні, соціальні, політичні зміни. Поняття «злочинного» змінювалося із кримінальною політикою, яка здійснюється державою, зі зміною суспільно-економічних факторів, але сутність даної категорії, яка визначається соціальною небезпекою для діючих суспільних відносин, які охороняються кримінальним законодавством, залишається незмінною.

У науці кримінального права поняття злочину характеризують, перш за все, за правовим або соціальним змістом. На формальному рівні це поняття відображає юридичну природу, юридичні ознаки злочину; злочином визначається таке діяння, що вбачається

законом як кримінально карне (злочинне те, що карається, або злочинним є те, що передбачене кримінальним законом).

Матеріальне виділяє лише соціальну сутність злочину, тобто злочин це суспільно небезпечне діяння. У свою чергу формально-матеріальна сторона поєднує соціальну та юридичну характеристики злочину, а у цілому злочин це суспільно небезпечне і передбачене кримінальним законом діяння. Злочин як наукова категорія завжди знаходиться в процесі розвитку і пройшла довгий шлях від філософської категорії до філософсько-правової і далі – до кримінально-правової категорії, починаючи з часів Київської Русі, де чіткого визначення злочину не існувало (вживалися терміни «обіда», «гріх», тобто моральні злочини). Період з середини ХХ століття до 2001 року характеризувався появою матеріального визначення поняття злочину, закріплення його у законі. Саме поняття злочину було матеріальним, його матеріальна основа (ознака) – соціальна небезпека, її високий рівень. Згідно зі ст. 7 КК УРСР (1960 р.) злочином визначається передбачене кримінальним законом діяння (дія або бездіяльність), що посягає на суспільний лад України, його політичну і економічну систему, власність, особу, політичні, трудові мотиви та інші права та свободи громадян, а так само інше передбачене кримінальним законом суспільне небезпечне діяння, яке посягає на правопорядок.

Не є злочином дія або бездіяльність, що хоч формально і містить ознаки будь-якого діяння, передбаченого законом, але через малозначність не являє суспільної небезпеки.

Нарешті, у наші часи (з 2001 року до сьогодні) відбуваються процеси трансформації міжнародних стандартів у сфері охорони прав та свобод людини та громадянина. Такий самий кримінальний проступок присутній у кримінальних кодексах ряду країн Європи, також членів ЄС. Це Латвія, Естонія, Угорщина, Данія, Норвегія, ФНР, Австрія, а у Румунії діє навіть окремий кодекс кримінальних проступків. Слід вважати, що настав наш час вирішувати цю проблему. Але треба все зважити і той факт, що проект закону про кримінальний проступок був відкликаний з розгляду Верховної Ради, свідчить про його не безперечність.

2. Оцінка проблеми в світлі стратегій кримінально-правової політики держави. У постанові Верховної Ради (проект постанови від 26.03.2013р. №1202/п щодо введення інституту кримінальних проступків) ця новела подана у руслі «...політики гуманізації кримінального законодавства», яка у свою чергу закріплена у Концепції реформування кримінальної юстиції України 2008 року. Саме в Концепції пропонувалося з метою гуманізації кримінального законодавства певну частину злочинів трансформувати в кримінальні проступки, обмежити сферу застосування покарань, пов'язаних з позбавленням волі, змінивши їх, наприклад, штрафними санкціями. Кримінально карані діяння поділити на злочини та кримінальні проступки. Але ж ми цілком погоджуємося з думкою П. Л. Фірса та В. Я. Конопельського, що формальний перехід адміністративних (адміністративна діяльність) проступків у кримінальні проступки (кримінальна відповідальність) свідчить про процеси криміналізації відповідальності, що протиречить основним положенням кримінально-правової політики країни. Більш того, в проекті Закону України «Про внесення змін до КК України щодо введення інституту кримінальних проступків» санкції деяких статей, які передбачають за діяння, які колись були адміністративними правопорушеннями, у деяких випадках передбачали більш суворі міри покарання, ніж міри покарання, які передбачались до них в КУпАП. Безумовно, встановлення більш суворих мір покарання за певні діяння повинно мати певні об'єктивні підстави. Тобто у такому випадку присутній формалізм, який веде до перекручення дійсності.

Отже настає питання, що дійсно є необхідним відокремлення кримінальних проступків? Так, це прямо впливає із нового КПК, а аргументація з цього наведена в концепції

реформування кримінальної юстиції України, при чому цей процес пов'язується з гуманізацією кримінального закону в цілому. Ми вважаємо, що це не зовсім так. Новий КПК був розроблений і вступив у законну силу ще за часів старої влади, тобто до подій на майдані. Ситуація в країні була більш-менш стабільною. Слід визначити, що саме в новому КПК вдалося вирішити головне завдання – гуманізацію кримінально-процесуального закону, досягнення європейських стандартів у сфері прав і свобод громадян в рамках кримінального досудового і судового слідства.

Зараз в країні серйозна економічна та політична криза. Останні два роки спостерігається тенденція росту злочинності, особливо тяжких злочинів. Вже за перший квартал 2013 року (три місяці дії нового КПК) у ЄРДР було зареєстровано 403600 злочинів, стільки їх було зареєстровано за увесь 2012 рік; процент розкриття злочинів склав 14,3%?! За 12 місяців 2013 року зареєстровано 539218 злочинів, процент їх розкриття 43,4%, тобто кожен другий злочин залишався не розкритим. За цей же термін було зареєстровано 1955 вбивств, 240338 крадіжок, 22140 грабежів, 2663 розбоїв, 6967 фактів незаконного поводження зі зброєю, 1784 хабарів (неправомірне отримання вигоди).

У 2014 році зареєстровано 529138 кримінальних проваджень, в тому числі тяжких злочинів – 154216, особливо тяжких – 25872. Скоєно навмисних вбивств – 120, розбоїв – 411, крадіжок – 240338, хуліганств – 5961, неправомірне отримання вигоди – 1784, незаконне поводження зі зброєю та вибуховими речовинами – 6963. Минулий рік характеризувався реєстрацією й таких правопорушень, як злочини проти основ національної безпеки – 527, проти громадської безпеки – 11947. Викликає турботу й край низький рівень розкриття злочинів – 37,6%.

На жаль, кризові явища охопили не тільки економіку, але й в цілому суспільство. Ефективно проводити реформи у такий час дуже складна справа. У нашому випадку (легалізація кримінального проступка) при таких обставинах в країні, коли суспільна небезпека злочинності суттєво зростає, проводити лібералізацію кримінального закону невчасно, й навіть шкодливо. Я впевнений, що не помилився, бо саме зараз процес вводу у КК України кримінального проступку це скоріше лібералізація кримінального законодавства, а не гуманізація, яка дійсно відбулась у випадку з прийняттям нового КПК.

Поняття гуманізації слід тлумачити як процеси визначення цінності людини, його особливості, поваги до суспільства. У цьому процесі реалізується вічні і невід'ємні права і свободи людини та громадянина. Що стосується лібералізму, то в літературі він дуже часто асоціюється з грубими підрахунками, невинуватим креном в бік м'яких рішень при розробці реалізації кримінальної політики, яка супроводжується відсутністю уваги держави щодо існуючих загроз кримінальної безпеки, потуранню до злочинів, байдужість до злочинців, щодо їх жертв. Отже лібералізацію (кримінальної політики) деякі вчені розглядають як «...розширення сфер та об'єму поведінки людини, свободної від кримінально-правового контролю та заборон, що досягається повною декриміналізацією діянь, переведенням злочинів до розряду порушень іншого виду протиправності, вкладенням до складу злочинів додаткових ознак, які збудують сферу злочинного (кримінального), введенням деяких додаткових умов щодо порушення кримінальних справ (проваджень) та здійснення переслідування і т.ін. З цією думкою, на наш погляд, слід погодитись, бо вона точно відображає сутність процесів, які відбуваються. Ми вважаємо, що у такий складний для країни час, в умовах сплеску злочинності, особливо її тяжких форм, росту незаконного обігу зброї, введення у кримінальний закон кримінального проступка дія не своєчасна.

3. Кримінальний проступок: термінологічний аналіз. Уявляється доцільним розглянути кримінальний проступок в процесі впорядкування цього поняття (категорії) у фаховій термінології за відповідним рівнем (логічним, змістовним, лінгвістичним).

Подекуди, використання терміна (словосполучення) може уявлятися неправильним, хоча насправді він (термін) відповідає певній професійній сфері. Але інколи зустрічалися випадки неправильного або неточного вживання професійної термінології. Почнемо з того, що українсько-російський енциклопедичний словник термін «проступок» (російськ.) – в перекладі на українську мову надано як «провина» (провинність), тобто термін «проступок» в українській мові – це русизм («калька»). У будь-якого практикуючого юриста у випадку зустрічі з «проступком» виникають асоціації з адміністративним (дисциплінарним) проступком, бо в правовій науці цей термін («категорія») пов'язаний з адміністративним правом (адміністративною діяльністю). Отже ні в якому разі «проступок» не може бути кримінальним, тобто належати до криміналу. З точки зору логіки та головної ознаки будь-якого правопорушення – рівня суспільної небезпеки, то дійсно проступок – це не злочин, а раз це так, то згідно з кримінальним законом йому (проступку) не має місце у кримінальному кодексі. Оскільки діюча класифікація злочинних діянь на злочини невеликої тяжкості, середньої тяжкості, тяжкі та особливо тяжкі (ст. 12 КК) цілком задовольняє принципові позиції кримінального закону України та не суперечать сучасній законодавчій практиці.

Слід також передбачати наслідки уводу інституту кримінальних проступків в КК України. Це потягне за собою реформування адміністративної та кримінальної галузей, перегляд позиції щодо дисциплінарної відповідальності тощо.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 9–10, № 11–12, № 13, ст. 88.
2. Кримінальний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 25–26. – Ст. 131.
3. Кодекс про адміністративні правопорушення // Верховна Рада УРСР; Кодекс України, Закон, Кодекс від 07.12.1984 № 8073-X (Редакція станом на 21.05.2015).
4. Навчальний російсько-український словник фахової термінології для правників / Г. С. Онуфрієнко, Н. А. Полежаєва, Н. В. Руколянська, Н. В. Таранова; ред.: Г. С. Онуфрієнко. – Запоріжжя, 1998. – 120 с.
5. Українсько-російський словник // Вид. Українська енциклопедія. – Київ. – 1986. – 651 с.
6. Большой энциклопедический словарь. Языкознание // Гл.ред. Ярцева В. Н. – М.: Большая Российская энциклопедия, 1998. – 685 с.
7. Конопельський В. Я. Покарання за кримінальні проступки / В. Я. Конопельський // Роль та місце ОВС у розбудові демократичної правової держави: Матеріали V Міжнародної науково-практичної конференції (26 квітня 2013 року). – Одеса: Одеський державний університет внутрішніх справ, 2013. – С. 373–374.
8. Бабаєв М. М., Пудовочкин Ю. Е. Проблемы российской уголовной политики / М. М. Бабаєв, Ю. Е. Пудовочкин. – М., Проспект Издательство. – 2014. – 296 с.